

Costin Grigoraș

R E C V I E M
PENTRU MINTEA DE PE URMĂ

EDITREX

2019

Sonetul poeziei	3	Poezia	33
Parabolă	4	Trofeu	34
Restitutio in integrum	5	Tertipul lui Ulise	35
Sonetul amăgirii	6	Timp decadent	36
Lecția de anatomie	7	De-a v-ați ascunselea	37
Boala terestră	8	Spaimele zilei următoare	38
Sperietoarea	9	Duel	39
Sonetul muzicii	10	Exil interior	40
Trecere în rezervă	11	Mesaj decriptabil	41
Sonet marelui Will	12	Despărțire	42
Renaștere	13	Dinastia nimicului	43
Sonetul credinței	14	Expulzare continuă	44
Scrisoare deschisă	15	Inventar estimativ	
Depoziție	18	într-o baracă de tir	45
Bătrânețea lui Don Quijote	19	Diversiune cartografică	46
Punți suspendate	20	Călăuza oarbă	47
Memorial	21	Grădina deliciilor	48
Geneză	22	Fitness	49
Sonetul lehamitei	23	Calea izbăvirii	50
Elegie	24	Pământul făgăduinței	51
Rondelul nunții de pomină	26	Brațul amputat al legii	52
Rondelul contradicției	27	Remember	53
Spirit de Pigmalion	28	Proiecții în viitor	54
Rondel boem	29	Strigăt în surdină	55
Moda 'Big Brother'	30	Spălare cerebrală	61
Rondelul tornadei	31	Ordinea lumii	62
Mlaștina realității	32	Intoleranța	63

*Motto: "Sălașul sufletului este locul unde lumea interioară
și lumea exterioară se ating între ele.
Căci nimeni nu se cunoaște pe sine,
dacă este doar el însuși
și nu mai este și altcineva în același timp".*

(Novalis)

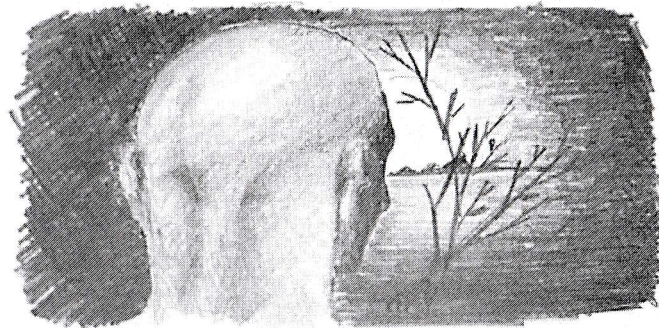
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRIGORAȘ, COSTIN

Recviem pentru mintea de pe urmă / Costin
Grigoraș. - Ed. a 2-a, rev., București: Editrex, 2019
ISBN 978-606-92178-5-6

821.135.1

Coperta: Ovidiu Panighianț
Desene: Ionuț Scutelnicu
EDITREX, București, 2019
e-mail: editrex94@yahoo.com

I. IMPERIUL SINGURĂȚII

SONETUL POEZIEI

Să fii în stare durerile-a le plânge
Deslușind omenia de-amăgire,
Spre disperarea pornirilor ostile,
Potrivnice pâinii ce se frânge.

Îngrămădiri de lucruri inutile,
Balast adăugat propriului sânge
Împutinat cu cât constrânge
A poeziei anevoioasă născocire.

Pietrele mulțimii lovesc în plin,
Spre a primi cuvenita osândire
În spumegate valuri de venin.

Îndurerate cazne, duse la pieire
Le vor prețui poate cei ce vin
Ca himere mai presus de fire.

PARABOLĂ

De vrei să-mi șoptesti de taină juraminte,
Nespuse vreodata de guri imaculate
S-or naște fluturi cu aripi de smarald
Și păsări Phoenix din cenuși uitate.

De vei rosti cuvintele de taină
Le-oi învăța sânguincios pe toate,
Să-mi pot purta ca tragicul Sisif
În loc de bolovan, însingurarea-n spate,

Să izbutesc a reface oricând din amintire
Surâsul și privirea cu scânteieri de stea,
Providențialele-ntâlniri atât de amânate
Într-un răstimp, trecut în defavoarea mea.

RESTITUTIO IN INTEGRUM

Timpul își aliniază orele nefaste,
Încerc să reaprind al focului festin
Însă mă regăsesc printre contraste
Scriind cu sânge propriul destin.

Năluca toamnei văzută printre gene
Prefigurează declinul consecvent
A lumilor mele antedeluviene
Ca și cum mi-ar lipsi ceva permanent.

Decât să tot fiu tras pe-a vieții sfoară
Mai bine-aici la marginile minții,
Depart de trădare și vorbe de ocară,
Să nu aud cum Iuda își numără arginții.

Fiindcă-au uitat acei ce m-au vândut
Că-mi pot deprinde firea cu alte încercări:
Șapte ținuturi mai am de srtăbătut
Și între ele cam tot atâtea mări,

Să-napoiez un suflet primit în stăpânire
Nici irosit, nici în câștig prea mare,
O simplă viețuire împinsă la peire,
Aceeași pulbere, în toate ale sale.

SONETUL AMĂGIRII

S-au strâns în inimi cheaguri mari de ură,
În suflet sfâșierea tăcerilor de lut,
Pentru gândul viclean și răsul prefăcut,
Uitarea plâsmuind a pierderii măsură.

Din tot ce-a fost rămâne-un substitut;
Ne-am prefăcut în doi strigoi de zgură,
Farsa iubirii gândul n-o mai îndură,
Încrederea devine un moft preconcept.

Străine glasuri îngână o sumbră partitură
Vestind deznodământul zborului căzut
În pulbere, printre unelte de tortură,

Care desfac în chinuri mintea de trecut
Până rămâne în a timpului fisură
Aducerea aminte a unui strigăt mut.

LECȚIA DE ANATOMIE

La mare înălțime, prin stihii
Planează vestitorii altui anotimp,
Cu glasuri din funerare liturghii
Și chipuri împietrite în schimb.

Hirbuita mașină cardiacă
O desfac neștiutori savanți;
Oglinda din tavan se îneacă
Cu disprețul față de perdanți.

Chinuit pe fronturi din răsărit
Bolnavului întins pe spate
La tranșare rândul i-a venit
Printre ale dispariției aparate.

Își mai purta trupul străveziu
Pe lângă casa aproape părăsită
Pribeagul în al vârstei pustiu
Cu lacrima cât o stalactită.

Veghează la căpătâiul ponosit
Stafilococii din pereții de spital,
Străinul singur, cu traiul irosit
Trecut de azi în regnul vegetal.

Înconjurat cu suflete de gheață
De tristețe simțindu-se învins,
În antecamera dintre moarte și viață
Pe-o masă, sta tatăl meu întins.

BOALA TERESTRĂ

Bolnavul Pământ cu bube-n stratosferă
Suportă cancerul dejecțiilor petroliere,
Pădurile suferă de o tumoare severă
Și ochiul oceanelor de acută opacifiere.

S-au ofilit florile polenizate de îngeri,
Lăcuste hidoase ies din crisalide,
Pământeni rătăcesc în văile de plângeri
Contaminați cu bucate otrăvite.

Plouă la cei doi poli și la tropice ninge
Banchiza dă în clocot, țarmu-i în derivă;
Nepăsarea ca lava ucigașă se prelinge
Peste îngreunații de apa radioactivă.

Turme și haite bolesc de brâncă
Sateliții semnaleză un ultim delfin;
Chiar în acest poem tras în tâmplă
La inventar, iese cu un vers mai puțin.

SPERIETOAREA

Neiertătoarea vreme, cu dălțile pieirii,
Își adâncește truda pornită peste chip,
Să fii iubit de lume ca-n ape crocodilii,
Spre-a nu lăsa vreo urmă pe sterpul nisip.

N-am învățat nimic după viclene praguri,
Nici cum să trec de terifianta hidră;
S-a adunat trecutul în pieritoare cheaguri,
Mai anonim ca praful împins într-o clepsidră.

Am ocolit prea mult în loc s-o iau-nainte
Și-n locul de plecare recurent am ajuns,
Cu-aceleași întrebări stigmatizate-n minte,
Fără să am vreodată beneficul răspuns.

Am îngânat minții din urmă un reviem
Precum damnatul învinuit de toate,
Urmărit pretutindenii de-un blestem
De care nimeni nu mai are parte.

M-au primenit altfel să fiu din fire
Cu zdrențe de paiată și vorbe în argou,
Ținând departe de-orice nedumerire
Musafirul în negru al domului Poe.

Medalii pentru cauze pierdute
Îmi ruginesc înfipte-n pieptul gol
Și-aproape de privirile-mi căzute,
Se-aude-un blestemat de 'nevermore'.

SONETUL MUZICII

Nu-i scornire cu-atâtea înțelesuri
Cum se preface sunetul întru gândire,
Sub spectrul muzicii luată-n stăpânire,
Nici elixirul veșnic, nici tainice eresuri.

Deliciul din unda cu magică menire
Peste puțință a o descriere-n versuri
Ca truditor la împovărate demersuri,
Numai armonia ducând-o la-mplinire.

Tiparul ei sublim, rod de nepătruns
Naște trăiri aparte în tainicul proces
Ca întrebarea frustă, lipsită de răspuns,

Ca invocația cu ezoteric interes,
Ca irosirea florii spre rodul ei ascuns,
Ca glasul veșniciei, pe-al nostru înțeles.

TRECERE ÎN REZERVĂ

Din bătălii nescrise în hrisoave,
Lăsat la vatră pentru anume vreme,
Să-mi vindec întrupările bolnave,
Înfășurat în giulgiul a câtorva poeme.

M-au exilat în plăsmuiri străine,
Tainele lumii degeaba să le-ascult,
Înfiorat ca firea cuprinsă de rușine,
Să nu pot spune nimănui prea mult.

Trecut deoparte, pe-un fel de linie moartă,
Ca cel îndepărtat dintre cei vii,
Spre semeni să-mi rămână drept poartă,
Peronul așteptării din gările pustii.

Dacă moartea cuiva, împiedicat să spere
La răsplata muncii sale fără spor,
Devine totdeauna prilej de apreciere
Prefer de a rămâne în veci nemuritor.